

Arrest

nr. 232 164 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en de minderjarige zoon van eerste en tweede verzoekende partij, X, voor wie zijn ouders optreden als wettelijk vertegenwoordiger, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, S. A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een soennitische moslim afkomstig uit Bagdad. U kende in Irak problemen omdat u had gewerkt als lijfwacht voor vice-minister Rafe al-Isawi die in 2012 ontslag moest nemen omdat hij van corruptie werd beschuldigd. Hierna volgde op 21/12/2012 het bevel de lijfwachten van hem te arresteren. U verhuisde naar een andere wijk en nam een andere identiteit aan. U vond werk bij een Canadees bedrijf. Begin 2017 vernamen militieleden hiervan en bedreigden u omdat u met ongelovigen werkte. Op 31/12/2017 keerde u terug naar uw voormalige verblijfplaats. U

dacht dat de militieleden uw zaak en uw verleden hadden vergeten. Na vijf dagen werd uw huis beschoten door militieleden. Uw zoon liep toen verwondingen op. Op 22/02/2018 vluchtte u samen met uw vrouw A. K. S. I. (...) (O.V. (...)) en jullie twee minderjarige kinderen naar Turkije. Op 28/03/2018 trok u met uw gezin naar Griekenland waar jullie een verzoek indienden. U en uw gezin verkregen er internationale bescherming. U verbleef ongeveer een jaar in een centrum op het eiland Kos en hierna drie maanden in Athene. Op 06/06/2019 nam u met uw gezin het vliegtuig naar Nederland. De volgende dag kwam u naar België waar u samen met uw vrouw en uw ondertussen meerderjarige dochter J. S. H. A. (...) (O.V. (...)) een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Griekenland heeft verlaten nadat u vijf dagen na jullie aankomst in Athene door een onbekende werd aangesproken. Hij kende uw naam en wist dat u als lijfwacht voor de vice-minister had gewerkt. U ontkende en zei hem dat hij de verkeerde persoon voor had. U keerde met uw vrouw terug naar het opvangcentrum maar merkte dat deze persoon jullie bleef volgen. U was in paniek. U vreesde in Griekenland hetzelfde mee te maken als hetgeen u in Bagdad had ervaren met de militieleden. U huurde in Athene een eigen woning waar u met uw gezin ging wonen tot aan jullie vertrek uit Griekenland. U haalt ook aan dat uw gezin problemen kende in Griekenland en er hun rechten als vluchteling niet kregen. Uw zoon T. (...) heeft autisme en moeite om te stappen, uw dochter heeft een oogarts nodig en uw vrouw lijdt aan diabetes. Allen kregen er geen medische behandeling. Uw twee kinderen konden er ook geen school lopen. U bent in het bezit van 2 medische attesten opgesteld in het Grieks en Belgisch medische attesten m.b.t. uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result").

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u er zich bedreigd voelde door een lid van een militie, dat uw vrouw en kinderen er geen medische zorgen kregen, en dat uw kinderen er geen school konden lopen.

Er moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u in Griekenland bedreigd werd door een lid van een militie. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zich louter baseert op vermoedens. U stelt immers (CGVS p. 9) dat u vertrouwd op uw zintuigen, dat u het kon voelen en horen aan zijn manier van praten maar niet voor 100% kon bevestigen, dat u het niet met zekerheid kon bevestigen en misschien een verkeerde inschatting maakte van die man. De ontmoeting met deze man had wel een dermate negatieve invloed op uw veiligheidsgevoel dat u zich genoodzaakt zag Griekenland te verlaten en in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Gevraagd waarom u geen beroep deed op de Griekse autoriteiten stelt u dat men om een procedure op te starten bij de politie 150€ dient te betalen en dat u niet naar de politie ging omdat deze man niks tegen u had gedaan, dat u geen bewijzen had of juridische stukken om te gebruiken, en hem van niets kon beschuldigen. Gevraagd waarom u in Griekenland geen bescherming zou krijgen indien u er daadwerkelijk problemen zou kennen met militieleden, verklaart u (CGVS p. 9-10) dat indien u zou aangevallen geweest zijn u dan wel naar de politie zou zijn gestapt, dat u dan iets in handen zou hebben om in te dienen, en bereid zou zijn de vereiste 150€ te betalen, waarmee u aldus niet aantoonde dat er geen bescherming tegen deze personen

kan geboden worden of er geen bereidheid hiertoe is. U stelt ook (CGVS p. 9-10) dat Athene vol zit met milities uit Irak en dat er kinderen van vluchtelingen worden gevisieerd door Afghaanse of Iraakse bendes voor losgeld of voor organenhandel, hetgeen echter louter blote beweringen zijn die u niet staaft met enige objectieve gegevens.

Voorts doet u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming de levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat uw kinderen er geen school konden lopen en dat uw kinderen en vrouw er geen toegang hadden tot de gezondheidszorg.

Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming verkregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uw verklaringen en deze van uw gezin over de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland, met name de moeilijkheden die jullie persoonlijk zouden hebben ondervonden, weten bovendien niet te overtuigen. Wat betreft uw vrouw stelt u aanvankelijk (CGVS p. 4) dat ze er als diabetes patiënt geen behandeling kreeg en er geen apparaat voor dergelijke patienten is voorzien. Bij verdere bevraging blijkt echter (CGVS p. 7) dat uw vrouw er weldegelijk behandeld werd voor haar diabetes maar dat jullie hiervoor dienden te betalen, hetgeen volgens u zo is voor alle erkende vluchtelingen. Ook uit de verklaringen van uw vrouw blijkt (CGVS vrouw p. 2) dat zij er werd behandeld en ze stelde dat ze er dezelfde medicijnen kreeg als in Irak. Wat betreft uw zoon legt u twee Griekse medische attesten voor waaruit al blijkt dat jullie weldegelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg. Ook in het Belgisch doktersattest op naam van uw zoon wordt vermeld dat in Griekenland de diagnose gemaakt in Irak werd bevestigd. U verklaart ook (CGVS p. 5) dat uw zoon naar een gespecialiseerde school diende te gaan en gespecialiseerde medische behandelingen nodig had, maar dat het aanbod hierin in Griekenland beperkt is. Uw vrouw stelt hieromtrent (CGVS vrouw p. 3-4) dat hij naar een psycholoog moest gaan maar dat er geen voorhanden was op Kos. Eénmaal in Athene maakten jullie een afspraak in een hospitaal maar er was een wachttijd van 4 maanden, hetgeen volgens haar de normale wachttijd is. Kort hierna wijzigde uw vrouw haar verklaring en stelt ze dat er een wachttijd was van 4 maanden bij de fysiotherapeut en dat er geen psychologen voor kinderen voorhanden zijn in Griekenland. Uw vrouw baseert zich voor deze laatste bewering op het antwoord dat ze kreeg in het centrum op Kos. Gevraagd of jullie eens in Athene hebben proberen een afspraak te maken met een psycholoog, antwoordt uw vrouw ontkennend, waarmee aldus niet is aangetoond dat dergelijke specialisten niet voorhanden zijn in Griekenland. Wat betreft uw dochter verklaart u (CGVS p. 4) dat ze voor tandarts wou studeren maar dit niet mogelijk was omdat zij reeds 18 jaar was, hetgeen een louter blote bewering is aangezien 18 jaar de normale leeftijd is om universitaire studies aan te vatten. Uit de verklaringen van uw dochter blijkt (CGVS dochter p. 3-4) echter ook dat zij haar laatste jaar middelbaar onderwijs in Irak niet heeft afgerond, hetgeen normaal gezien een voorwaarde is om dergelijke studies aan te vatten. Gevraagd waarom zij haar diploma middelbaar onderwijs niet kon behalen in Griekenland stelt uw dochter (CGVS dochter p. 4) hierover geen idee te hebben en dat ze er geen contacten had. Gevraagd of zij zich ooit heeft proberen in te schrijven in een school antwoordt zij ontkennend, en stelt zij dat zij niet mocht van de mensen in het centrum - hetgeen een louter blote bewering is - en dat ze ook de taal niet sprak. Uw

dochter stelt dat er in Griekenland geen mogelijkheden zijn om Griekse taallessen te volgen en dat er geen organisaties waren die dergelijke lessen voorzien, hetgeen wederom een louter blote bewering is. Toen uw dochter erop gewezen werd dat men ook via het internet of uit een boek de Griekse taal kan leren, stelde zij (CGVS dochter p. 5) dat ze een paar woorden via Youtube had geleerd maar dat ze vooral Engels volgde. Uw dochter haalt nog aan (CGVS dochter p. 5) dat zij een oogarts nodig heeft maar dat er geen was op Kos. Eens in Athene kon ze een afspraak maken maar zou ze lang moeten wachten hebben, ze weet echter niet hoelang. Overigens dienen de door u en uw gezin gemaakte opmerkingen wat betreft de levensomstandigheden in Griekenland ernstig te worden gerelativeerd. U, noch uw vrouw, noch uw dochter maakte bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ enige melding dat jullie omwille van eventuele medische problemen en problemen om school te lopen, Griekenland hebben verlaten. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 2) dat u er was gevraagd om bondig te zijn. Deze motivering weet niet te overtuigen. Er is immers een verschil tussen bondig zijn en helemaal geen melding maken van een eventuele andere reden waarom jullie Griekenland hebben verlaten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat jullie in Griekenland, nadat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend en nadat u van Kos naar het Griekse vasteland ging, basisvoorzieningen zoals medische zorg of onderwijs werden ontzegd of dat deze voorzieningen niet beschikbaar zouden zijn voor personen met een internationale beschermingsstatus. Evenmin blijkt dat jullie - in de drie maanden dat jullie als personen met een internationale beschermingsstatus op het vasteland verbleven - voldoende inspanningen hebben geleverd om de rechten die met deze status gepaard gaan te doen gelden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De Belgische medische attesten m.b.t. uw vrouw en kinderen. De bewering van de dokter in het Belgisch doktersattest op naam van uw zoon als zou u ook in Griekenland zijn bedreigd is gebaseerd op uw verklaring waaraan aldus geen objectieve waarde kan worden toegekend. Deze attesten tonen echter niet aan dat uw vrouw en kinderen de toegang tot de Griekse gezondheidszorg werd ontzegd. Uit de Griekse attesten kan enkel worden opgemaakt dat uw zoon onderzocht werd door een pediater in een hospitaal en door een privé arts die de diagnose van atrofie stelde.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, A. I., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, J. A., zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 57/6/3§1er, 3°, 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.4. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde Eurodac-hit blijkt immers dat hen reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland in de loop van de voorbije drie jaar (administratief dossier S. A. en A. I., stuk 10, map landeninformatie, deel 1; administratief dossier J. A., stuk 10, map landeninformatie, deel 1). In het verzoekschrift bevestigen verzoekende partijen dat zij de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

In de bestreden beslissingen wordt omstandig vastgesteld dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden bijgebracht waaruit kan blijken dat de aan hen in Griekenland verleende internationale bescherming, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissingen uitgebreid gemotiveerd wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partijen dat zij in Griekenland werden bedreigd door een lid van een militie. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat (i) uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij zich desbetreffend louter baseert op vermoedens en (ii) haar verklaringen over waarom zij geen beroep deed op de Griekse autoriteiten niet overtuigen. De Raad stelt vast verzoekende partijen zich dienaangaande in hun verzoekschrift beperkten tot het louter herhalen dat zij in Athene bedreigd werden door een lid van een militie, zonder de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.6. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar en citeren uit rapporten omtrent de algemene situatie in Griekenland voor erkende vluchtelingen, bemerkt de Raad dat dergelijke landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt in gebreke blijven.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengen, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. Verzoekende partijen kunnen dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een

toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen evenwel vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt omstandig vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun in Griekenland, nadat hun een internationale beschermingsstatus werd toegekend en nadat zij van Kos naar het Griekse vasteland gingen, basisvoorzieningen zoals medische zorg of onderwijs werden ontzegd of dat deze voorzieningen niet beschikbaar zouden zijn voor personen met een internationale beschermingsstatus. Tevens wordt vastgesteld dat uit hun verklaringen niet blijkt dat zij – in de drie maanden dat zij als personen met internationale beschermingsstatus op het vasteland verbleven – voldoende inspanningen hebben geleverd om de rechten die met deze status gepaard gaan te doen gelden.

Verzoekende partijen slagen er in hun verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen in de bestreden beslissingen, nu zij niet verder komen dan het herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

2.2.8. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

2.2.9. Verder merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissingen terecht het volgende wordt opgemerkt: *"Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening))*, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van

een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X). Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen bijgebracht die deze motivering in een ander daglicht stellen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen dienen op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partijen dienen daarbij hun nood aan internationale bescherming (in België) *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijven hiertoe manifest in gebreke.

2.2.11. Betreffende de brief van verzoekende partijen van 16 januari 2020 waarin zij stellen vier navolgende documenten als bijlage te willen neerleggen, (i) een psychologisch attest namens vierde verzoekende partij waaruit een autisme spectrum stoornis en een vermoeden van PTSS blijkt, (ii) een attest van zijn schoolbijwoning, (iii) zijn verslag M-decreet dat wijst op de nood aan een individueel aangepast curriculum OV2 type 4 en (iv) een schoolattest van derde verzoekende partij, stelt de Raad vooreerst vast dat laatstgenoemde schoolattest niet als bijlage is toegevoegd en verzoekende partijen bovendien niet concretiseren wat zij met dit attest wensen aan te tonen. Wat betreft de overige drie documenten die allen betrekking hebben op de geestelijke en lichamelijke zorgbehoevende toestand van de minderjarige zoon van eerste en tweede verzoekende partij, zijnde vierde verzoekende partij, merkt de Raad op dat uit geen van deze documenten blijkt dat vierde verzoekende partij in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de nodige medische verzorging en kan door de Raad niet worden ingezien hoe deze documenten enige afbreuk zouden doen aan voormelde vaststellingen.

2.2.12. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de aan hen in Griekenland verleende bescherming ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.13. Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partijen naar de actuele veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, duidt de Raad erop dat deze informatie over de situatie in hun land van herkomst niet van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.14. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 18 september 2019 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens hun persoonlijk onderhoud tevens gewezen op het gegeven dat uit informatie blijkt dat ze reeds internationale bescherming genieten in Griekenland en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT